

каіаніе, то нека ся смѣ кой ште, нѣма ништо по спасително, по високо, по достойно за чловѣка.

Кога знаешъ, че си сторилъ нѣшто лоше не ся бави да го исправишъ. И кога го исправишъ, тогы само ште бѣде свѣсть—та ти мирна. Ако не побрзашъ да го исправишъ, то зло—то отъ часъ на часъ ся вкоренява въ душь—тѣ, ти и ъ учи да непочита себе си. И горко му, кога чловѣкъ отъ внѣтрѣ мрази себе си. Горко му, кога той ся причиня, че почита себе си, и осѣшта че на свѣсть—тѣ му има нѣшто мрѣсно, кое—то не е трѣбовало да бѣде тамъ. Горко му, кога той мысли, че не може ништо да стори, осѣнь да крые тѣѣ мрѣсотинѣ. Такъвъ чловѣкъ нѣма вече мѣсто по между благородны хора, той е паднѣла звѣзда, той е несчатіе на твореніе—то.

Ако бы нѣкой безочливъ свръсникъ твой да тя укори въ слабость, зашто—то не си като него упоренъ въ погрѣшкы—ты, отговори му: Кой—то ся бори съ грѣхъ—тѣ той е по силенъ, нежели кой—то му ся поддава; отговори му: упорство—то на грѣшника е лѣжевна сила, коѣ—то той губи на смъртнѣй—тѣ си одъръ, ако не е умаіанъ отъ болѣсть—тѣ; отговори му, че сила—та, коѣ—то ты искашъ да придобыешъ е тѣкмо: да не тя е грыжа